

BÁSNÍCI LADISLAVA PECHÁČKA A DUŠANA KLEINA POŠESTÉ

DAVID MATÁSEK

LINDA RYBOVÁ

PAVEL KRÍŽ

JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ
NA ZÁZRAK
- PRESSKIT -

BIO ILLUSION, DENTSU AEGIS NETWORK, DISTRIBUČNÍ SPOLEČNOST BIOSCOP A GENERÁLNÍ PARTNER HARTMANN-RICO UVÁDEJÍ FILM „JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK“

HRAJÍ: PAVEL KRÍŽ / DAVID MATÁSEK / LINDA RYBOVÁ / LUKÁŠ VACULÍK / EVA JENÍČKOVÁ / FILIP ANTONIO / DENISA NESVACILOVÁ / JOSEF SOMR / MIROSLAV TÁBORSKÝ / TEREZA BRODSKÁ

EMILY LAURA HASSMANNOVÁ / JOSEF ABRHÁM / RUDOLF HRUŠINSKÝ / JIŘÍ LÁBUS / TOMÁŠ TÖPFER A.J. SCÉNÁŘ: LADISLAV PECHÁČEK DRAMATURGIE: MÁRIA DUFKOVÁ HUDBA: JAROSLAV UHLÍŘ / ONDŘEJ BRZOBOHATÝ

VÝPRAVA: PAVEL CHALUPA MASKY: PAVLÍNA ŽDÁNSKÁ ARCHITEKT: PETR ZEMAN KOSTÝMY: LUCIE ULÍKOVÁ VÝTVARNÍK ANIMACE: ADOLF BORN STRIH: LIBOR MERTA VED. VÝROBY: JIŘÍ HOLAN KOPRODUCENT: PETR CHAJDA / EVA JANDLOVÁ

PRODUCENT: MILOSLAV ŠMIDMAJER KAMERA: PETER BEŇA REŽIE: DUŠAN KLEIN

WWW.BIOILLUSION.CZ

WWW.BIOSCOP.CZ

Generální partner

Hlavní partner

Prima

Dr.Max

Preventar

IMPULS

TV

Red Bull

deník

TOTALFILM

CS film

Extravizy.cz

hype media

Podpora

Distributor

SHKML

Producenti

dentsu
AEGIS
Bio Illusion

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Z HISTORIE BÁSNÍKŮ

Píše se rok 1982. Do „filmové matriky“ se poprvé zapisuje film o Básnících – Jak svět přichází o básníky. Z tvůrčí dílny doktora Ladislava Pecháčka a režiséra Dušana Kleina. A na filmových plátnech září dvojice kamarádů – Štěpán Šafránek s duší básníka a Kendy s velkými sny o velkých filmech – Pavel Kříž a David Matásek se stávají na skoro 35 let skvělými kamarády. A s nimi samozřejmě celá plejáda dalších postav a herců.

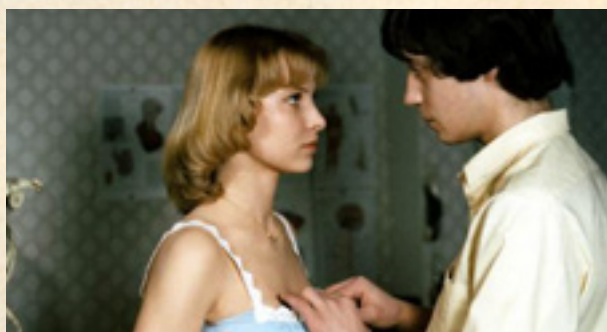
Studentská komedie o maturantech, kteří jsou plní energie, nadějí, mají sny, ideály a chtějí by měnit svět, ale ten jejich je trochu zapouzdřený v totalitě. Ale to nevadí, protože je tady možnost studentské recese, drobné a vtipné rebelie, kamarádství a samozřejmě jsou tady první lásky... a zcela nečekaný hrdina – Štěpán Šafránek, trochu snílek, který píše a vymýšlí svým láskám básničky... **Tu první napsal Borůvce ... A byla to opravdu jeho první láska...**

Laskavá komedie s „básnickým“ nábojem, okořeněná úžasným vtipem a humorem doktora (opravdu MUDr.!) Ladislava Pecháčka a natočená lehkou rukou režiséra-básníka Dušana Kleina, si získala diváky a stala se nejúspěšnějším českým filmem roku 1982. (Kinobox)

Básníci zabodovali a bylo zřejmé, že svět o básníky nepři- jde, jen nikdo netušil, že je to začátek unikátní filmové série šesti komedií se stejnými hlavními hrdiny, jejichž příběhy budeme sledovat a spolu s nimi „stárnout“ více než 30 let! A že vznikne i unikátní přátelství jejich tvůrců – Ladislava Pecháčka a Dušana Kleina.

Už v roce 1984 se Štěpán a Kendy vrátili do kin v komedii **Jak básníci přicházejí o iluze**. Tentokrát jako vysokoškoláci – Štěpán, jak jinak, student medicíny, a Kendy, student režie na FAMU. K nim přibýly nové postavy, Vendulka Utěšitelka, moravský synek Venoš a dokonce „vyslanec“ černé Afriky – Mireček... A samozřejmě nové lásky. Tentokrát psal Štěpán verše křehké Jeskyňce... A diváci? – Film opět na stupních vítězů – 2. místo v tabulce divácky nejúspěšnějších českých filmů.

O tři roky později vstupují Básníci do dospělosti a na vlastní kůži poznávají **Jak básníkům chutná život**. Je hořkosladký. Hořký poznáním, že ve světě není všechno růžové, a že pokud člověk chce „přežít“, tak by musel jít na kompromisy – a to samozřejmě Štěpán odmítá a místo do nemocnice nastupuje coby obvodák v malém městečku... Sladký je život samozřejmě láskou – píšou se verše záhadné Pišťalce se smutným nádechem – i tato láska se hroutí... Jak to, že básníci nemají štěstí v lásce?

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Ve stejném roce má premiéru i další film Ladislava Pecháčka – drama Dobří holubi se vracejí... jako předzvěst „nových, dobrých časů“... Jo, a začíná období vajíček!!!

„Nové“ časy nastaly – převratné změny společenské, politické, podnikatelský boom... Přežijí v takovém světě Básníci? Čtvrté pokračování, které si zapsala do své filmové matriky 1. soukromá filmová společnost Heureka, má trochu chmurný název **Konec básníků v Čechách**. Štěpán Šafránek „nepřežil“ ve světě podnikání, kde je hlavním diktátem zisk a prospěchářství na úkor obyčejné lidské soudržnosti. Zasáhlo to i Kendyho, který se s energií sobě vlastní vrhl na reklamu. Štěpán zůstává „jen“ lékařem s plným nasazením tohoto povolání a samozřejmě zůstává básníkem – zdá se, že setkání s podnikavou SUPERPOPELKOU Ute bude mít tentokrát „trvalejší následky“.

Rok 2004! Na deset let se Básníci odmlčeli a možná chyběli – vrátil je do kin producent Miloslav Šmídmajer a byl to první film, kterým vstoupila na filmovou scénu společnost Bio Illusion.

Jak básníci neztrácejí naději. Bylo prima uvědomit si, že ať už je jakkoliv a všelijak – básníci neztrácejí naději – a my s nimi! Premiéra se konala hned ve dvou kinech – Bio Illusion a Blaník. A více než půl milionů diváků v kinech! To už v době, kdy česká kina okupovala invaze amerických velkofilmů. Štěpán Šafránek si dokonce vyzkoušel jako lékař i pozici ředitele nemocnice, ale potvrdil si jen starou zkušenost – on je lékař – a musí být tomuto povolání věrný... Pohodlná, vyhřátá a zkorumpovaná křesla není nic pro něho. A lásky? Určitě! Protože láska je věčná a k básníkům patří jak hvězda k nebi. Anička Zrzečka... Vstoupila do jeho života s úsměvem vážky, aby se z něho vytratila... Naštěstí ne natrvalo – právě ve chvíli, kdy se na svět hlásil Štěpánův syn Štěpán Junior...

Rok 2016! 12 let bez básníků. Už se zdálo, že i ze strany tvůrců, Dušana Kleina a Ladislava Pecháčka, to bylo poslední setkání s oblíbenými hrdiny...

Za šestý díl filmových Básníků mohou Chagall a policisté.

Spisovatel Ladislav Pecháček, který stojí za všemi díly Básníků, dlouho nechtěl o šestém díle ani slyšet. Trvalo dlouhé roky dotazů, zda by se do pokračování nepustil, než připustil, že kdyby měl nápad, nevzpíral by se.

JAK BÁSNÍCI ČEKALI NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Už uplynulo 8 let od premiéry páté části, když v pardubickém letním kině promítli Šmídmajerovu komedii *Probudím se včera* a pozvali autora. A protože Ladislav Pecháček žije právě v Pardubicích, pozval Miloslav Šmídmajer i pana Pecháčka. A protože ví, že Pecháček miluje výtvarné umění, tak mu vzal jako dárek litografii od Marca Chagalla. „Ládovi Pecháčkovi se rozzářily oči, ale pak zesmutněl a říkal: Tu si nemůžu vzít!“ vzpomíná Miloš Šmídmajer, který se samozřejmě hned ptal: „Proč?“

„To by bylo zavazující a já bych musel ten scénář napsat stůj co stůj,“ zněla lapidární odpověď.

„Uděláme gentlemanskou dohodu,“ navrhl Šmídmajer, „pověšíš si ji na zeď a já budu mít jistotu, že tu myšlenku nosíš v hlavě. Když se to povede a scénář vznikne, budu rád, když se to nepodaří, nedá se nic dělat!“ Tak se nakonec dohodli a Šmídmajer navíc přivezl do Pardubic i základní nápad režiséra Dušana Kleina, který „tajně“ také přemýšlel o pokračování – a co kdyby se Štěpán musel nyní o dvanáctiletého syna starat sám a občas by mu pomáhali kamarádi Kendy a Karas?

Za dva týdny přišel mail od Ladislava Pecháčka: To není špatný, ten se bude jmenovat Štěpán Junior, bude nadprůměrně inteligentní, takže bude v jednom kuse vytáčet svoji paní učitelku... a prostě se začaly rozvíjet nápady.

Jenže teprve později prozradil Ladislav Pecháček, co ho definitivně zlomilo. V těch dnech špatně zaparkoval, a když přicházel k autu, stáli tam dva policisté a bylo to jasné. Auto stálo, kde nemělo, pokuta jasná, přesto Pecháček zkoušel štěstí: „Nešlo by to vyřešit domluvou?“ Místní strážníci byli vlídní: „To by šlo, ale prozradte nám, kdy budou další Básníci?“ A když Pecháček rázně odpověděl: „Další už nebudou!“ byli policisté neméně striktní: „Pak to bude za 500 korun!“ (Ostatně tuto trochu pozměněnou historku vložil i do nového scénáře a bude se určitě líbit!).

Teprve později přišel Pecháček s tím, že zjistil, že Chagallova litografie od producenta Šmídmajera nese název *Past*. Tím pádem bylo jasné, že do ní spadl – a už začal fabulovat příběh a postupně posílal vzorky. Navíc vznikající scénář nazval lékařsky – *Pyridoxin*, neboť ten obsahuje vitamin B6, což měla být šifra k Básnici 6, takže prvotní komunikace mezi zúčastněnými probíhala vlastně utajeně.

Uplynul rok a Dušan Klein se s producentem Šmídmajerem a dramaturgyní Dufkovou ocitli u pana Pecháčka doma a všimli si, že Chagallova litografie nevisí na zdi, ale je o ni opřena. „Ty sis ji nepověšil?“ podivil se producent. „Pověším ji, až bude film hotový,“ odpověděl tehdy Pecháček. A ta chvíle se už blíží, protože premiéra šestých Básníků už klepe na dveře.

Filmoví Básníci se tak stávají rekordmanem, neboť ve světové kinematografii nenajdeme jiný příklad, kdy by se natáčela pokračování se stejnými herci po dobu 35 let a herci by tak přirozeně stárli se svými postavami.

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

LÁSKY ŠTĚPÁNA ŠAFRÁNKA

V každém pokračování se Štěpán Šafránek zamiloval do jiné dívky, každé z nich psal verše a každá z nich dostala poetické jméno – Borůvka, Jeskyňka, Píšťalka, Superpopelka, Veverka... Teprve nedávno autor Básníků Ladislav Pecháček prozradil, že ta jména vymýšlel kvůli básničkám, protože vždy se mu některé z nich hodilo do rýmu. Tak tomu bylo u prvních dílů, u čtvrtého se k pohádkové lásce Popelce přidalo super, protože měla ještě čtyři sestry! Každá dívka se lišila i barvou vlasů. Když se vystřídaly blondýny, černovlásky, brunety, tak pro pátý díl si Pecháček s Kleinem vymysleli zrzku, a proto Veverka.

A tak zbývá otázka – jak se bude jmenovat současná láska? A proč se vlastně nový díl točí kolem snahy dvanáctiletého syna Štěpánka a kamarádů Kendyho a Karase sehnat novou maminku? Sám autor to vysvětluje: „Kdybych navázal na předposlední díl a vyprávěl o krásném harmonickém manželství Štěpána a Veverky Zrzečky, tak by film byl nuda. Ale bylo velkým oříškem, jak se humánně zbavit Veverky a přitom zachovat Šafránkův smysl pro fair play.“

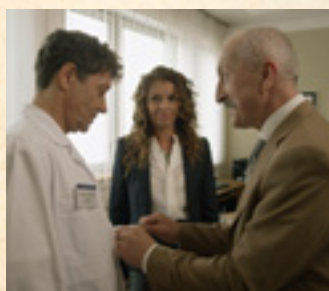
A objeví se v šestém díle nová básnička? To nechme utajené, ale protože ve filmu nebudou opět chybět ani písničky Jaroslava Uhlíře s texty Ladislava Pecháčka, představíme vám úvodní song, který s nadšením zpívají Junior se svou novou kamarádkou Vanesskou ve sboru Bambini Felici.

Každý tatka má svou mamku,
každý zajíček svou jamku.
Každá kočka má kocoura,
co se pořád někde courá.

Každý muž má svoji ženu,
každý Radúz Mahulenu.
Jenom my dva s tatínkem
jsme jak Spejbl s Hurvínkem.

STAŘÍ ZNÁMÍ

Šestí Básníci vracejí na scénu řadu postav, které potkávají diváci už od prvního dílu. Vedle Pavla Kříže se samozřejmě objeví David Matásek coby Kendy, nebo spolužák Karas (Lukáš Vaculík). Nebude chybět samozřejmě Vendulka Utěšitelka, tentokrát v roli ředitelky nemocnice a potenciální lásky. Do lékárny posílá Štěpán syna k tetě lékárnici Ute, jinak Superpopelce a bývalé lásce ze čtvrtého dílu (skvělá Tereza Brodská). Junior si hned všimne, že dřív spolu chodili, a začne mít nápady... Stálým místem setkání zůstává Hanouskova hospoda (Miroslav Táborský), jehož snem je předělat hlučnou hospodu na místo tichého rozjímání: V této hospodě je zakázáno mluvit o politice, umění a sportu. Tady se smí jen tiše konzumovat. Kamarádi také často navštěvují nemocného profesora Ječmene (Josef Somr), setkávají se s neúnavným podnikatelem Milanem (Tomáš Töpfer) a jeho ženou Markétou Hruběšovou. Po delší pauze se vrátí do básnických příběhů i někdejší spolužák Venoš z Moravy v podání Václava Svobody nebo František Ringo Čech jako upovídaný a přísný plavčík Bouchal. Jen Mireček se nám toulá někde v černé Africe.

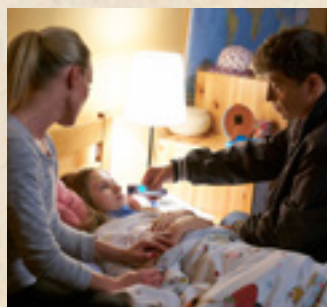
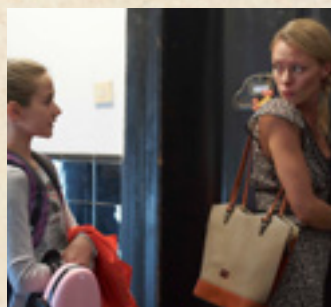

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

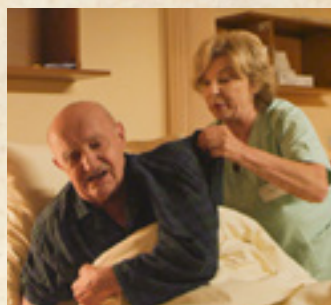
- PRESSKIT -

V novém příběhu samozřejmě nechybí ani nové postavy, často jsou to potenciální „maminky“ pro Štěpána Juniora. Jednou z nich je i jeho učitelka v podání Nely Boudové, která si neví rady s nápady nadprůměrně inteligentního Juniora. Do hry vstupuje i půvabná dcera Vendulky Utěšitelky Majka a také krásná sousedka Zuzana Rybářová, fotografka. Její dcera Vanessa chodí se Štěpánkem do třídy a do pěveckého sboru a zoufale se snaží naučit hrát na housle... „Klidně k nám přijď, ale housle nech doma,“ zve ji Junior. Právě obě děti budou mít v novém díle veliký akční prostor a spoustu bezvadných nápadů. Do role Štěpána Juniora obsadil Režisér Dušan Klein nadaného Filipa Antonia, kterého znáte třeba z filmu Líbáš jako Bůh. „Houslistku“ Vanessu hraje Emily Hassmannová.

Samostatnou kapitolou je účast tří hereckých legend v šestém díle – Josefa Abraháma, Jiřího Lábuse a Rudolfa Hrušínského – hrají povedené hašteřivé dědky, kteří utíkají z domova důchodců do Hanouskovy hospody na pivo a někdy tam způsobí i pořádný kravál. Vděčnou roli přísné sestry Vojtěchy si s chutí zahrála Eva Holubová a v roli portýra se objeví režisér Jiří Strach (prý miluje tyto drobné herecké „záskoky“ ve filmech svých kolegů).

V epizodách zhlédnete i řadu dalších osobností, zejména mezi Štěpánovými kolegy lékaři z nemocnice – a tak na poradě vedle Leoše Mareše sedí divadelní režisér Juraj Deák a psychiatr Jan Cimický, před nimi Petr Chajda a Eva Jandlová z mediální agentury Dentsu Aegis Network. Vladimír Poštulka, skvělý textař populárních písniček a spisovatel, se v roli číšníka v přepychové restauraci vytáhl s delikatesním menu – nezapřel tak svou další profesi – patří k našim nejznámějším gurmetům, kritikům a hodnotitelům jídla.

Režisér Dušan Klein si samozřejmě dovoluje i drobné interní vtípky: V pátém díle nechal producenta Šmídmajera sehrát epizodu pacienta, který přijde do lékárny nastydlý a žádá lék. V šestém díle, který navazuje na ten předešlý po dvanácti letech (!), se opakuje stejná scénka – zbědovaný producent hraje úplně stejnou scénku, má rýmu, sotva mluví a lékárnice se ho mile ptá: „Zase ta rýma?“ A odpověď? „No jo, to je pořád!“ Jo, producenti to nemají lehké! Ostatně Miloš Šmídmajer vzpomíná, jak je taková rolička vděčná třeba pro jeho kamarády: „V televizi běžela repríza Básníků, já si toho nevšiml a najednou začaly chodit esemesky – už jsi zdravý?“

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

BUDE TO JEŠTĚ NĚKOHU BAVIT?

Tuto otázku jsem slyšel, když jsme připravovali pátý díl. Tehdy byla pauza mezi čtyřkou a pětkou deset let. Lidé z marketingu, od distributora, byli skeptičtí, ale já říkal pořád dokola: To máte jako s příbuznými, nemusíte je mít rádi, ale pořád vás zajímá, co se s nimi děje? A když je rádi máte, nenecháte si ujít strávit s nimi nějaký čas. A ani šestému pokračování nechybí ten laskavý humor i setkání s úplně obyčejnými bezvadnými lidmi. A jde o podívanou pro celou rodinu – své si tam najdou děti, mladí i staří – a hlavně je to film, který dává naději, že v každém věku přes různé smutky a problémy se dá díky dobrým kamarádům, kolegům a zázemí žít vlastně příjemně.

Miloslav Šmídmajer, producent Básníků a režisér filmů Peklo s princeznou a Probudím se včera.

NA ZÁVĚR:

Přípravy a samotné natáčení Básníků číslo 6 provázela zvláštní atmosféra. Nikdo z herců ani na okamžik nezaváhal a přijal „pozvání“ na malý „básnický zázrak“ s povděkem. Nejlépe to vyjádřil David Matásek: „Taková role se neodmítá. Je to jako povolávací rozkaz!“ V posledních dnech natáčení byla cítit ve vzduchu určitá nostalgie, jako kdyby si každý z herců a členů štábu říkal: „Proboha, možná je to fakt poslední díl.“ Nikdo si to nepřál, ale na 99,9 procenta tomu tak bude.

ROZHOVORY

DUŠAN KLEIN

Pane režisére, v každém díle Básníků se Štěpán Šafránek zamiloval do nové krásné dívky. Jak to bylo s výběrem Štěpánových lásek? Bylo těžké najít pro Štěpána Šafránka, doktora a básníka, tu pravou múzu?

Přiznám se, že ano. Už s tou první, **Borůvkou**, jsme měli problémy! A to jsme ještě nevěděli, že těch lásek bude celkem šest! Hledali jsme milou, sympatickou dívku, křehkou a nesmělou. Takovou k pohlazení. Vždyť to byla první Štěpánova láska! V té době se dostala do kin pohádka Malá mořská víla s **Miroslavou Šafránkovou** v hlavní roli. Borůvka k nám tak přišla přímo z mořské pěny.

Namaluju tvoje ruce,
dvě ještěrky na opuce
na okamžik spící líně.

Namaluju tvoje ruce,
dvě lastury na mělčině.

Andreu Tarábkovou – Jeskyňku, jsme si dovezli ze Slovenska a také z pohádky – Král Drozdia hlava (Jak básníci přicházejí o iluze). Objevila se na vteřinku i v pátém dílu – Konec básníků v Čechách.

Jsi modrá jako hladina,
jak řeka, která usíná,
jsi jako nebe za úsvitu

a věříš na lži ze soucitu,
na nemoci a uzdravení
i na hříchy a odpuštění.

Evu Vejmělkovou – Pišťalku jsme znali, navíc jí to ohromně slušelo se zobcovou flétnou, na niž „vábila“ Štěpána. (Jak básníkům chutná život).

Snad proto, že jsi ze zámku,
snad pro ten šampón z heřmánku,
dřív, nežli budeš vdaná,

chtěl bych Ti někdy do džbánu
pro pivo skočit k Beránku,
Pišťalko ufoukaná...

K černooké **Tereze Brodské, Superpopelce** (měla pět sester!) nás přivedl Pavel Kříž. Zůstala s námi až do posledního dílu! (Konec básníků v Čechách).

Noc je jak černá madona,
jen půlnoc, když se přiblíží,
princezna smutná za mříží

čeká, že jednou zavolá
spanilý rytíř na koni.

JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Aničku Veverku Zrzečku jsme hledali i v Polsku! Když jsme konečně našli **Míšu Badínkovou** (také Slovenka), tak přišla na zkoušku s takovým zpožděním, že jsme to už skoro vzdali... Jako by věděla, že ona také z toho příběhu odejde navždy! (Jak básníci neztrácejí naději).

Polož mi ruku do klína
a zavři oči.
Někdy tak všechno začíná,
a někdy končí.

Dřív nebo pozdě přijde chvíle,
kdy uvadnou i čerstvé květy,
z barevných snů jsou černobílé,
z rozvitých vět jen holé věty.

Na poslední lásku a múzu Štěpána do šestého dílu *Jak básníci čekají na zázrak* – jsme dělali casting. Pozvali jsme i **Lindu Rybovou**, s níž jsem už natáčel. A byla to přesně ona! Zuzanka Rybářová – krásná, vtipná, milá, která už také poznala i stinné stránky života, ale zůstala v ní ta vzácná jiskra, která dokáže i zázraky... A navíc díky ní (a samozřejmě díky Láďovi Pecháčkovi) do příběhu vstoupila i její dcera Vanessa (Emily Laura Hassmannová), která se hned skamarádila s Juniorem (Filip Antonio) – a o nápady a nečekané záhady a peripetie příběhu bylo postaráno!

A pokud můžu poradit – někdy je dobré dávat si pozor na klíče...

Přijedu za tebou od Chrudimě,
zeptám se, miláčku, vezmeš si mě?
Budem se milovat,
ze světa radovat,

než umřu já tobě
nebo ty mně.

Básnická série se vyznačuje i tím, že děj doplňují vtipné animace našich předních kreslířů. Jak vznikl tento hezký nápad?

Za tím nápadem je „cudnost“. Když se Mirka Šafránková dozvěděla o milostné scéně se Štěpánem, měla problémy. Já to vždy respektuji. A tak jsem dostal nápad – vložíme do té milostné scény kreslenou sekvenci, která to všechno dopoví... Uvědomil jsem si, že by takové vtipné animované pasáže prospěly ději i poetice filmu – a staly se součástí všech dílů.

Je to už více než 30 let, kdy byl uveden do kin první příběh filmových Básníků pod názvem Jak svět přichází o básníky. Naštěstí svět o Básníky nepřišel a v těchto dnech už budeme sledovat šesté pokračování jejich příběhu a osudů – Jak básníci čekají na zázrak.

Dalo by se říct, že v historii kinematografie jde také o malý zázrak – snad neexistuje obdobná série filmů, kde by hlavní filmové postavy i jejich herečtí představitelé dospívali, dozrávali a stárli „společně“ po dobu více než třiceti let...

JAK BÁSNÍCI ČEKALI NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Pokud bychom si chtěli zrekapitulovat těch více než 30 let společných zážitků – bylo by to na dlouhé povídání. Zkusme zrekapitulovat jen to nejpodstatnější.

Jsem pro. Navíc připravuji knížku o „historii“ Básníků, takže těm zvědavým poskytnu podrobné informace o všem, co se dělo v jejich filmovém zákulísí.

Kdy vznikl nápad, první impulz, to první semínko, z něhož vyklíčili Básníci?

Podnětů bylo víc. Měl jsem za sebou už docela slušnou řadu filmů, věnoval jsem se převážně detektivkám a krimipříběhům (byl to svým způsobem i únik, abych nemusel v té době točit filmy podle „dobového diktátu“), ale táhlo mě to ke komedii, cítil jsem, že určitý sklon vyprávět komedie ve mně je. Koneckonců, můj absolventský film podle povídky Arnošta Lustiga Ďábelská jízda na koloběžce měl v sobě řadu humorných prvků a postupů, které jsem pak použil při realizaci Básníků.

Co tomu tedy bránilo?

To podstatné – příběh, scénář.

Kde se tedy vzali Básníci.

Náhoda. Shodou okolností mi jeden nakladatel poslal rukopis knížky s názvem Amatéři, jestli by mě příběh nezaujal... Jméno autora mi nic neříkalo...

????

Ladislav Pecháček. Doktor. Lékař. Prvotina. Začal jsem číst s nedůvěrou – a pak mě ten příběh úžasně oslovil! Bylo to přesně to, co jsem chtěl a čekal. Mladí kluci, gymnazisti, první lásky, první doteky, první zmatky, dokonce básničky – a samozřejmě studentská rebelie a recese! Měl jsem v té době své syny ve stejném věku a právě o tom jsme si povídali v našich „černých“ hodinách, kdy měli povolený i malý doutníček!

Jak to probíhalo dál?

Domluvil jsem si schůzku s autorem v tehdejší Filmovém klubu v Praze. Omlouval se, že nezná moc moje filmy, že české filmy moc nesleduje... Ale za tři minuty jsme si už tykali a zůstalo nám to až dodnes. Takové vzácné přátelství a souznění – někdy se nevidíme i pár let, ale když se setkáme, tak jako kdyby to bylo včera.

Spolupracujete tedy s panem Pecháčkem více než třicet let, natočili jste i „nebásnické“ filmy, například Dobří holubi se vracejí – film žánrově úplně odlišný od básnické série. V čem jste si blízcí, v čem odlišní?

Láďa má na to jednoduchou odpověď. Já jsem prý lyrik a on cynik. Musím však říct, že Láďa má jednu úžasnou vlastnost. Vlastnost pozorovatele, schopnost vnímat a zachytávat malé životní drobnosti, příhody, kolize, které vidí kolem sebe. Léta pracoval jako obvodní lékař a před jeho očima se odehrávala spousta životních mini příběhů... tragických, komických, trapných... Nezapisuje si je – jen si je pamatuje, jako třeba Hrabal. Ukládá je do sebe – a když si pak sedne k psaní, tak si ty postřehy vybavuje, vepisuje je do svých příběhů.

JAK BÁSNÍCI ČEKALI NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Proto jsou pravdivé a lidské. Vždy si ve všem rozumíte, nikdy jste se třeba o něčem nepřeli?

Většinou se ve všem shodneme. Jen s jednou věcí míváme problémy – a to je čas a termíny. Láďa píše pomalu. Má svoji práci, která ho plně zaměstnává, koníčky (výtvarno, hudbu) – a píše pro radost. Jenže u filmu to nejde. Tam jsou tvrdé podmínky a termíny. Jednou jsme dokonce s producentem Milošem Šmídmajerem „donutili“ Láďu Pecháčka vzít si dovolenou. Bylo to u pátých Básníků...

Uvedení filmu Jak svět přichází o básníky mělo v kinech obrovský úspěch, pokračování bylo skoro samozřejmostí.

Bylo to úplně jinak. Film se málem nedostal do kin – v té době byl „podezřelý“ tím, že byl „obyčejný“ – neřešil rozvrácená manželství, narušenou mládež a zfetované děti z děcáku. Byl o těch normálních a hezkých věcech, které patří k všednímu životu, na které se těšíme, ke kterým patří i smutek (a básničky) – a pokud nám do toho šlápnou „blbci“ – tak jim to dáme hezky najevo. S ironií, sarkasmem a úsměvem! (V tom je Láďa Pecháček nepřekonatelný!) To je základní poetika Básníků, které chceme být věrní ve všech dílech. Ale když náš přesto pustili do kin, tak úspěch byl skvělý. „Dvojky“ se tenkrát nedělaly – ale dostali jsme od Barrandova nabídku na pokračování. Bez maléru se to neobešlo – těsně po uvedení prvních Básníků emigrovala do Německa první Štěpánova láska Borůvka – Miroslava Šafránková. Ale nějak se to ututlalo.

Jak básníci přicházejí o iluze. Téma?

Nabízelo se samo – vysokoškolská studia. Kendy – FAMU a jeho umanutost točit filmy, Štěpán – medicína, jak si to přála maminka. Do příběhu vstoupila řada nových postav: Venoš z Moravy, Vendulka Utěšitelka, dokonce i černočernej Mireček z Konga. Patálie se studiem se prolínaly se studentskou zábavou – Kendy založil kapelu, Štěpán dodával texty... a samozřejmě se zamiloval. Tentokrát do tajemné zdravotní sestřičky Jeskyňky, které samozřejmě psal básničky... Jenže i ona dala přednost pragmatictějšímu partnerovi. Básníci to prostě nemají v lásce lehké.

Ve třetím díle čekal Básníky vstup do života: JAK BÁSNÍKŮM CHUTNÁ ŽIVOT. Ale mám pocit, že jste vynechali jednu důležitou životní etapu – vojnu.

To ano – uvažovali jsme o tom, ale nakonec jsme od „zeleného dílu“ ustoupili. Ustoupili... toto bylo tehdy prostě tabu, myslím tím v „podání“ tak skvělého glosátora, jakým je Láďa Pecháček. Poslali jsme tedy naše hrdiny přímo do života, kde si také hodně užili. A Láďa Pecháček napsal skvělou tragikomedii z vojenského prostředí pod názvem Žranice, která teprve čeká na filmové zpracování.

Chtěli jste pokračovat čtvrtým dílem?

Ne. Tenkrát jsme se rozhodli ukončit příběhy Básníků jako trilogii. Takové magické až pohádkové číslo – tři přání, tři princezny, tři úkoly... Navíc jsme ztratili hlavního hrdinu – Štěpána Šafránka. Těsně před premiérou filmu emigroval do Kanady Pavel Kříž. Napsal mi krátký dopis – a já ho ve všem chápal. Byl to přece jen básník a některé věci už tady prostě nezvládal. Film se ale do kin dostal.

KONEC BÁSNÍKŮ V ČECHÁCH – přes veškerá předsevzetí vznikl po sametové revoluci čtvrtý díl, Konec básníků v Čechách.

S tím nápadem přišla 1. soukromá filmová společnost Heureka Film. A nás docela zaujala představa o tom, jak se budou Básníci chovat v nových společenských podmínkách, v období tzv. raného kapitalismu. Záleželo i na tom, zda se mi podaří přemluvit Štěpána Šafránka, aby se vrátil „na skok“ domů. Souhlasil. Byl jsem rád, protože jsme navázali na dřívější spolupráci a natočili další film – třeba Andělské oči podle Hrabala. Mnozí nám vyčítali tento díl,

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

ale s odstupem času se zdá, že jde o svého druhu dobovou kroniku toho, jak se poměry i lidé měnili, o zajímavou sondu, výpověď o té době.

Po čtyřce se Básníci odmlčeli téměř na deset let a pak se vrátili v příběhu Jak básníci neztrácejí naději. Jak k tomu došlo, co vás přesvědčilo?

To má na svědomí producent Miloš Šmídmajer, který založil filmovou společnost BIO ILLUSION. A byl přesvědčený, že prvním jeho filmem musí být Básníci. A nám se nabídlo i téma: „Měli bychom Štěpána Šafránka oženit!“ Už má na to čas.

Ale nějak se vám to nepovedlo. To spíš Kendy prochází manželskými peripetemi – ale Štěpán zůstává svobodný.

To se někdy stane, že autorský záměr se zvrtné – ale seznámil se se skvělou dívkou – Aničkou Veverkou Zrzečkou a stal se tátou! To jsou přece docela podstatné životní zvraty. Měli jsme trochu obavu o diváky, protože v té době už naše kina válcovala megasnímky a akční velkofilmy americké produkce. Ale i Básníci si našli své diváky a bylo jich kolem půl milionu!

Na jedné z tiskovek před premiérou pátého pokračování jste s panem Pecháčkem vtipkovali, že pokud budou další Básníci, tak to bude až v roce 2025... A dnes máme jen rok 2016 a za pár dní bude premiéra šestých Básníků – Jak básníci čekají na zázrak.

Tak za tím vším opět hledejte Miloše Šmídmajera! Před několika léty zahájil na nás takový jemný, nenápadný nátlak. Dokonce přišel i s úplatkem (Chagallův obraz pro pana Pecháčka). Dlouho jsme se bránili. Nebylo se čeho chytit – a najednou byl tady nápad! Vždyť Štěpán má syna ve věku dvanácti let! Juniora, kterého vychovává i s pomocí strejdů Karase a Kendyho. To je přece úžasná možnost vyprávět další příběh nejen očima Štěpána, ale i očima jeho potomka! To byl první krok, udička, na kterou jsme se chytli.

A když jsme zkusmo začali obvolávat herce a ti nám přikývli na to, že do toho jdou, aniž četli scénář, a malé roličky vzali i takoví skvělí herci jako Josef Abrhám, Jirka Lábus nebo Rudolf Hrušínský, a našli jsme i krásnou novou Štěpánovu múzu a lásku – Lindu Rybovou – bylo rozhodnuto...

Co pro vás znamenají profesně i lidsky Básníci?

... to se těžko definuje. A možná to ani nedokážu. Básníci – to je už pro mě „rodinný film“, který se stal součástí mého života. Myslím si, že tím nejcennějším na tom je, že mi Básníci umožnili poznat a setkávat se po dlouhá léta s úžasnými lidmi, kterých si vážím, cením si jejich kamarádství a přátelství, a že jsme spolu vytvořili příběh, který dokáže lidi pobavit, povzbudit a dát jim radost...

LADISLAV PECHÁČEK

Co pro vás znamenají „básníci“ – lidsky i profesně?

Již třicet čtyři roků se setkávám s tvůrčími lidmi, na které se těším a kteří jsou milí, chytří a nekonfliktní. To je v dnešním světě zázrak.

Když se ohlédnete zpět, třeba k první klapce „básníků“, je něco, před čím byste sám sebe varoval? Co byste chtěl změnit? Je něco, co vás stále udivuje na vašich Básnících?

Nic bych neměnil ani ve filmu, ani v životě. Všechno má svůj smysl a mělo to tak být. Na těch filmech mě nepřestává udivovat jejich generační přesah.

Kde berete nápady, jejich nové příběhy a životní peripetie, čím se inspirujete?

Na to mám jednoduchou odpověď: nápady přicházejí „shora“, protože jinak se nedají vysvětlit. Vždycky mám pocit, že to není moje zásluha.

Mimochodem, kde se vzal příběh skvělého Štěpána Juniora, který tak vytáčí svou učitelku skvělými nápady. Jaké jsou vaše vzpomínky na základní školu?

Byl jsem vždycky tzv. hodný chlapec a výborný žák. Občas jsem měl sklony k hlasitým poznámkám, jakémusi glosování, kterému se smáli všichni včetně kantorů, a tak jsem za ně většinou nebyval potrestán. Dneska se divím, že mi to procházelo.

Dokázal byste popsat styl své práce? Dušan Klein o vás říká, že chodíte po světě a zapisujete si JEN do paměti vše, co se vás nějak dotkne, osloví, pobouří. A pak si ty zážitky u psacího stolu vybavíte a dáte jim ten správný řád a příběh? Skládáte příběh jako mozaiku – její obraz pochopíme, až do ní vložíte poslední kámen... Je to tak?

Tak nějak to bude. Nedovedu si udělat osnovu a pak ji vyplňovat. Píšu text jako mozaiku a ta se postupně skládá v příběh. Dlouho si pamatuji lidskou řeč a dialogy, některé až z dětství. Jsem rád, když je tvorba zábavná, a jsem sám překvapen, co postavy udělají. Myslím, že to byl Václav Havel, kdo říkal, že konečný text ví vždycky víc než jeho autor.

Mimochodem – jak vypadá váš pracovní stůl? Řídíte se Leffingwellovou teorií nebo tzv. Zajícovou variantou Zdeňka Svěráka?

Ergonomie psacího stolu se s příchodem počítačů natolik změnila, že Leffingwellova teorie včetně Zajícovy varianty jsou překonány a už se nikdy nevrátí.

Která z postav je vám nejbližší. Štěpán? Kendy? Karas? A co další – které vás těší a které štvou a nejraději byste je co nejdříve vyhodil z příběhu? Jaké to je, když z příběhu odchází postava, kterou máte rád?

Všechny postavy mám rád a nejvíce vždycky lituji toho, co se do filmu nevešlo. Snažím se to pak vynahradit si v knížce.

JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Spolupráce a samozřejmě i přátelství s režisérem Dušanem Kleinem trvá už také více než 30 let. V čem jste si blízcí, čím se odlišujete?

On je lyrik, já jsem cynik, ale někdy si ty vlastnosti prohodíme. Nevidíme se třeba pět let, pak se sejdeme – a jako by to bylo včera.

Jak probíhá vaše vzájemná spolupráce – na scénáři nebo třeba na výběru herců apod.? Pohádali jste se někdy nad scénářem?

Já se s ním nemůžu hádat. On je stoprocentní profesionál. Mám třeba nějaký „nápad“, co by se jak mohlo udělat, a on řekne „To nejde“ a je vymalováno.

Dlouho jste se bránil vstoupit do šestých Básníků? Chyběl vám nápad. Jak se zrodil, čím vás zaujal a vy jste si řekl – ano, to je ono, k tomu bych chtěl dopsat příběh!

K tomu se váže několik více či méně vtipných historek, které občas vyprávím, ale tím hlavním podnětem, který způsobil, že „motyka spustila“, bylo to, když jsem si uvědomil, že Štěpán má dvanáctiletého syna, který může být jeho alter ego. Dušana to překvapilo, protože dosud byl Štěpán prakticky v každém záběru – vyprávění se odvíjelo tzv. „od něj“. Ted' se odvíjí i od Juniora. Musel jsem se s tím vyrovnat i v knížce, která je jako ty předchozí v ich formě, a tak jsou tam ty ich formy dvě.

I když to trochu skrýváte – jste básník! A jeden z mála, který se k tomu přiznal, a dokonce nechal recitovat básničky své hrdiny – i ve věku pubertálního ostychu a rebelie. Jak k vám přicházejí básničky? V šestém dílu je to prostě smršť.

Já se za básníka nepovažuji. Současný básník je záhadný a komplikovaný a tajemství, které skrývá za verši, by mělo být věčné. Já jsem příliš jednoduchý a čitelný, a kde hrozí patos a nabízí se humor, většinou neodolám.

A otázka – jen tak na okraj. Ale měl byste mít na ni odpověď – proč i přes okouzlení básničkami dáváme v životě přednost NEBÁSNIKŮM?

Protože jsou spolehlivější. (Výjimky potvrzují pravidlo.)

Je hezké, že jste tentokrát psal vztah Zuzany a Štěpána podle trochu jiné rovnice než v předešlých dílech. Myslím si, že je to jeden z nejhezčích zážraků, na které čekají Básníci.

Snažil jsem se, aby hrdinové byli tentokrát více „nad věcí“, poněvadž vzhledem k jejich filmovému i skutečnému věku se to sluší.

Básníci budou mít za chvíli premiéru. Bude to uzavřená kapitola – co připravujete, píšete v současné době, na co se těšíte? Máte nové nápady na knížku nebo na scénář?

Píšu pořád, loni jsem po padesáti letech konečně přestal chodit do zaměstnání a měl bych tedy mít víc času. Ale bylo mi pětasedmdesát – a tak už ho mám vlastně míň. Takže neplánuju a neslibuju.

PAVEL KŘÍŽ

Jak jste zareagoval na to, že se budou točit šesti Básníci?

Já myslím, že dobře. Nebo takto – s Dušanem Kleinem bych šel do jakéhokoliv projektu, takže to bylo pro mne jasné. A navíc, já mám ty Básníky rád – takže opět – ano! Měl jsem strach trochu z pátého dílu – obavu z toho, že tam budu hrát playboye, který se bude ohlížet po mladých holkách. Ne. Ne. Pan Pecháček a Dušan Klein by nikdy nemohli takto nastavit svoje Básníky. Jejich humor i vidění světa je úplně o něčem jiném. A to je na tom vzácné.

Jaké je stárnout s jednou postavou? V prvním díle vám bylo 16, dnes je Štěpánovi něco přes 50 let.

Stárnout s postavou tak, jak je to u Básníků, to je unikátní příležitost. To se jen tak nepoštěstí a já jsem rád za tuto příležitost!

Některé díly dělí od sebe hodně let. Jaké je vracet se třeba po dvanácti letech na natáčení Básníků?

Je to velmi příjemné – je to vlastně jako vracet se domů mezi kamarády, kde to znám, kde je mi dobře. Maminka tam třeba už není, ale jinak je to svým způsobem domov. A nové postavy také baví lidi, patří do tohoto zvláštního světa.

Je to velká zásluha režiséra Dušana Kleina a pana Pecháčka, který tento svět stvořil. Dlouho jsem si neuvědomoval, co moje postava dává lidem – nejen to, že je romantik, ale že má v sobě ten zvláštní humor pana Pecháčka, jeho svěbytný optimismus a přesvědčení, že život se dá krásně žít, pokud dokážeme brát určité věci s ironií a nadhledem. Je to geniální.

Byl jste s Básníky více než třicet let – za tu dobu těmi filmy prošla celá plejáda skvělých herců, někteří už bohužel nejsou mezi námi.

Ano, to je také to, co si na Básnících považuji, že jsem se setkal se skvělými lidmi, s nimi bych možná nikdy nehrál. A i když už řada z nich není mezi námi – zůstali ve mně – moje maminka Míla Myslíková, skvělá paní profesorka Jiřina Jirásková, kterou Dušan Klein doslova „propašoval“ do filmu navzdory všem zákazům... a další a další... Tuhle jsme je chtěli spočítat – nějak jsme to ani nedokázali...

Vybaví se vám nějaký mimořádný zážitek z natáčení?

Možná ani ne, všechno bylo skvělé. Ale... jedna věc mě zasáhla. Stalo se to před léty. Dostal jsem dopis o jednoho pána. Psal mi, že se dostal do malérů a chtěl spáchat sebevraždu. Náhodou zašel do kina na Básníky a přestal myslet na to nejhorší. Stálo mu za to zkusit žít dál. K tomu prostě není co dodat. O tom asi Básníci jsou.

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

DAVID MATÁSEK

Jak svět přichází o básníky, to nebyl váš první film.

Ne ne, my jsme s Pavlem už měli nějakou malou zkušenost. Když jsem dostal pozvání na natáčení, bylo to v létě a já měl brigádu v prasečáku – tak to byl sen, prostě american dream – z prasečáku do Hollywoodu.

Jak je to u vás s návraty k filmovým Básníkům. Překvapilo vás, že z toho je najednou série filmů?

U prvního dílu nás vůbec nenapadlo, že se bude pokračovat. Ale už druhý díl byl vlastně takovým příjemným bonusem.

Jaký je na to váš názor?

Tak kromě té sentimentální stránky a malé výtky, že jsme vlastně zestárlí s filmem o jednu generaci, myslím si, že je to dobře. Jsou to filmy o obyčejných normálních lidech, kdejakých delikventů a krutosti je poslední dobou hodně. Je v tom úžasný styl pana Pecháčka a jeho pozorovací talent, smysl pro humor i jemnou ironii, nadhled. Ocenil jsem třeba nové postavy tří hádavých dědků z domova důchodců (skvělí pánové Abrhám, Lábus a Hrušínský) – to je třeba generace mého táty. To jsem se bavil!

Jestli je mi něčeho líto na Básnících – tak to je to, že se nenatočil film z vojny, protože vojna, to je ta pravá maturita pro každého chlapa! Ale chápu, že kdyby toto téma zpracoval pan Pecháček a natočil Dušan Klein, tak by to tehdy, před léty, šlo hned do trezoru. Co bych chtěl ještě říct – složit poklonu panu režisérovi, Dušanu Kleinovi, to, v jaké je kondici! Jak dokáže mít promyšlený každý detail, poradit si i s těmi nejsložitějšími věcmi, mít pod kontrolou celý štáb a ještě rozdávat radost a optimismus. To je úžasné! Ta jeho neskutečná energie – to je to, co dodává jeho filmům krásný lidský rozměr.

JAK BÁSNÍCI ČEKALI NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

EVA JENÍČKOVÁ

Jaké je vracet se s mnohaletými přestávkami k filmovým Básníkům, kteří vás v Česku proslavili?

Že jsou Básníci pořád oblíbení a lidé v nich nacházejí radost, je pro mne absolutní úspěch. Právě diváci učinili Štěpána, Kendyho a další nesmrtelnými, a to je to nejlepší, co se může filmovým hrdinům stát. Pro mě byl nový film poctou všem, kteří se na Básnících za ta léta podíleli, od pana režiséra Kleina přes Pavla Kříže až po diváky, kteří tu řadu udrželi při životě.

V posledním díle vaše Vendulka povýšila na ředitelku nemocnice, ve které působí i Štěpán Šafránek. Prý vaše postava jedná hodně neústupně – prozradíte o ní víc?

Vendulka je a vždy byla asertivní, aktivní a průbojná. Nikdy se nebála a byla ochotná udělat vše pro to, aby dosáhla úspěchu a svého cíle. To se nezměnilo. Taky si vždy uměla rozškatulkovat jednotlivé stránky svého života a oddělit je od sebe, aby mohla přežít. Její lidštější stránky neměly v rozsahu role vždy platformu, ale v jádru zůstala pořád tou živelnou holkou ve svetr, která se uměla s úsměvem poprat se vším. To se taky nezměnilo. Ale v novém díle diváci zjistí, že jí v hloubi duše vlastně na něčem celý život moc záleželo. Ale víc vám neřeknu!

Básníci jsou českým filmovým fenoménem. Myslíte, že by se obdobná látka uchytla i venku – nebo je vyprávění o milostných vzplanutích stále staršího a sebeironického doktora jen místní specialita?

Samozřejmě, že není! Romantická komedie je žánr, který nikdy nezklame, a existuje plejáda herců, kteří si na ní založili kariéru. Sice je to zaškatulkovalo, ale když se pak někteří z nich dostali k dramatické látce, bylo o to překvapivější, že jim jejich talent umožnil vydat se úplně jiným směrem. A pozor – udělat vynikající romantickou komedii není žádná sranda! Myslím, že Básníci by klidně zafungovali na mezinárodní úrovni, samozřejmě s úpravami, které by poskytly univerzální srozumitelnost lokálním specifikům. A co se týče vaší poznámky o stále starším hrdinovi, určitě si vzpomenete třeba na pokračování Báječného hotelu Marigold. Život nekončí ve dvaceti, naopak, ve dvaceti to všechno teprve začíná.

Nevadí vám, že si vás lidé v Česku pořád spojují hlavně s Vendulkou?

Je to asi pochopitelné, dvacet let jsem na domácí scéně chyběla. Ale snad si třeba díky filmu Klauni nebo divadelnímu projektu High – Lety peklem uvědomí, že nejsem herečkou jedné postavy a jednoho přístupu. Že mám za sebou i jiné zkušenosti a mnoho další práce.

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

LUKÁŠ VACULÍK

Vy jste naskočil do básnického vlaku až ve třetím dílu. Bylo to nějak složité?

Ne, nebylo. Znal jsem první díly, ne že bych byl vyloženě z básnického fanklubu, ale ty filmy jsem měl prostě „načtené“ a bavily mě. A navíc jsem přišel do party, kde jsem znal spoustu lidí, měl jsem tam kamarády – s Pavlem a Davidem jsme chodili spolu na školu! Krásně to fungovalo dohromady.

Čím si myslíte, že Básníci baví diváky? Proč je mají rádi.

Myslím si, že ty příběhy postavy i vztahy jsou tak nějak milé, jsou napsané velmi chytře od pana Pecháčka, je u nich cítit zvláštní milost, jsou upřímné, není tam žádná šílená konstrukce, strojenost. Ale ze všeho nejvíc mám rád u Básníků Dušana Kleina. On je prostě skvělej. Chytřej, vzdělanej. Jsem nejšťastnější, nejblazeštější, když s ním můžu být na place. Také dokáže blbnout na place jako malý chlapec, rošťák, pravda, nesmí se to přehánět, to se zastaví a řekne třeba: Lukáši, jdi už do... A je rázem klid!

Hrajete ve filmu majitele autosalonu, máte rád auta? Mohl byste vlastnit autosalon?

Ano, mám! A autosalon, pokud bych na něj měl, tak bych vlastnit mohl. Ale brzy bych zkrachoval. Já totiž umím jezdit – ale to je vše, co s autem umím. Kdyby do mého autosalonu někdo přijel, tak bych si s ním nevěděl vůbec rady. Takže nedoporučuji.

LINDA RYBOVÁ

Pamatujete si, kdy jste se poprvé setkala s filmovými Básníky Dušana Kleina a Ladislava Pecháčka, jak jste je vnímala jako „obyčejný“ divák?

Myslím si, že Básníky si dobře pamatuji tak nějak od mých třinácti. Vždycky mě bavili, tak jako baví všechny obyčejné lidi – je s nimi prostě dobře.

Překvapilo vás natáčení šestého dílu, že se Básníci vracejí ke svým divákům po tolika letech?

Byla jsem překvapena, věděla jsem, že pan režisér Klein byl nemocný, tak z tohoto důvodu mě to překvapilo, ale byla jsem za něj ráda! Jinak návrat Básníků po deseti či dvanácti letech – to mě možná ani tolik nepřekvapilo – vždyť oni procházejí našimi životy už tak nějak samozřejmě. Spíš ve vztahu k panu Kleinovi mě to překvapilo, protože příběhy Básníků nemůže točit nikdo jiný než on. Byla jsem ráda za jeho odvahu, že se do dalšího dílu ještě pustil.

Jaká byla vaše první reakce na nabídku zahrát roli Zuzany Rybářové, nové múzy i lásky Štěpána Šafránka.

Měla jsem velkou radost z několika důvodů. Jednak natáčení s panem Kleinem! A navíc další díl Básníků. Těšila jsme se na pana režiséra, na Pavla Kříže, kterého jsem dlouho neviděla. Přišlo mi to, jako když se po letech vracím někam, kde to znám a kde je mi dobře.

Psali vám vaši ctitelé básničky a verše?

Kluci o mně psali básničky, dokonce i můj muž mi svého času psal básničky, takže já mám básníky ráda. (smích)

Kdo vás oslovil, a potěšila vás tato nabídka?

Já jsem šla na normální kamerové zkoušky, a když mi pan Klein nechal na záznamníku vzkaz, že si mě pro roli vybral, tak jsem měla obrovskou radost a říkala jsem si – tak to je dobrý.

Jaká byla vaše reakce na příběh a na originální poetiku a humor scenáristy Ladislava Pecháčka?

Mně to přijde prostě dobré. Pořád si to zachovává svoji poetiku a svůj žánr a nesnaží se příběh dostávat někam, kde to není ono.

Jak se vám pracovalo s panem Dušanem Kleinem? Byla to první spolupráce?

Já mám k panu Kleinovi vřelý vztah, pracovala jsem s ním už v šestnácti, pro televizi jsem s ním dělala jednu z mých prvních věcí a bylo to moc příjemné. Pan režisér je velmi milý, jemný člověk, přesně ví, jak co točit, co po herci chce, a nezměnil se. A i proto jsem se na tu práci moc těšila.

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

Vaše Zuzanka je něčím jiná než předešlé „lásky a múzy“ Štěpána Šafránka. Má už svůj příběh, prožila si i pár životních zklamání – čím vám byla tato postava blízká?

Byla mi blízká právě tím, že už má dítě, že už si něco v životě prožila, ale není to žádná zhrzená a smutná holka. Zuzanka má desetiletou holčičku, která už má také svoje lásky, a teď se to v příběhu prolíná, je to něco, co já už znám. A v tom je i moje role Zuzanky jiná proti předešlým Štěpánovým láskám – má jiné starosti, jiný způsob života. Týká se to i našich rolí s Pavlem, našeho vztahu. Už prostě nemůžeme ve svém věku pořád hrát diblíky, máme za sebou určité zkušenosti i zklamání – a to musí být ve filmu vidět. Ale to neznamená, že si nemůžeme psát básničky...

Zuzanka je „povoláním“ fotografa. Také ráda fotografujete?

Ne ne, vůbec nefotím. Moc ráda bych to uměla, ale já technicky neumím dát toho obrázku to, co vidím a cítím a co bych v něm ráda chtěla vidět. A to se netýká vůbec toho, jestli umím nebo neumím držet foťák.

A mimo jiné – umíte vařit a dokážete vykouzlit takové šunkofleky, které Kendy slupnul jako malinu?

Šunkofleky nemám ráda a neumím je uvařit. Nemyslím si o sobě, že jsem bůhvíjaká kuchařka, spoustu věcí uvařit ale umím, nicméně šunkofleky mezi ně nepatří. Nemám ráda uzené maso a to spojení vajíčka, uzeného masa, těstovin, ne ne, to není nic pro mě. (Smích)

Vzpomenete si na nějaké hezké zážitky z natáčení?

Já mám krásný zážitek úplně mimo moje scény, kdy jsme točili v domově důchodců. Na tom natáčení byl pan Somr, pan Abrahám, pan Lábus... a tyhle pány já miluju jako herce a mám je hrozně ráda lidsky, jsou prostě úžasní. Ten pocit, že tam jsou, že v tom filmu hrají, to je něco nádherného. To byl pro mě nejkrásnější natáčecí den a vůbec nejhezčí zážitek z natáčení Básníků. Vidět je při práci, to je něco neuvěřitelného!

A jen tak na okraj – a spíše mimo příběh otázka: I přesto, že „básníci“ nám vnášejí do života něco mimořádného, nevšedního... většinou dáváme přednost „nebásníkům“. Tak to bylo i s většinou Štěpánových lásek. Proč tomu tak je?

V tom vám nepomůžu! Já teda rozhodně nepatřím k ženským, které dávají přednost „nebásníkům“! (smích)

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

SYNOPSIS

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

aneb Jak už básníci opravdu dospívají...

Legenda se vrací po 12 ti letech na plátna kin! Tentokrát básníci čekají na zázrak. Dočkají se? Štěpán, Kendy a Karas zůstali i po dvanácti letech sami sebou a nerozlučnými kamarády. Jejich nevyčerpatelný smysl pro humor i schopnost sebeironie, možná už s lehkým nádechem skepse, jim pomáhá vyrovnat se s jejich neuspořádanými životy.

Kendy už má plné zuby reklam a jako buldok jde za svým snem o natočení celovečerního filmu. Karas se rozhodl hýčkat své vysněné auto Blue dream již pouze virtuálně. Více ho zajímá pohledná učitelka Drábková. Štěpán je zástupcem primáře v nemocnici, kde urputně válčí s neústupnou ředitelkou. Tou není nikdo jiný než Vendulka Utěšitelka!

Největší starostí je pro něj třináctiletý syn Štěpánek, kterého po smrti Aničky-Zrzečky vychovává sám. Karas a Kendy, vidí, že to tak dál nejde. Rozhodnou se najít pro Štěpána tu pravou. Nejsou ale sami, kdo tenhle nápad dostal... Na lásku a psaní básniček přeci nikdy není pozdě. Pro koho je ale Štěpán bude vymýšlet tentokrát?

Komedie Jak básníci čekají na zázrak opět přináší obyčejné lidské příběhy, milý humor a potěší skvělým dialogy z pera scenáristy Ladislava Pecháčka. Samozřejmě nechybí nezaměnitelná režijní poetika Dušana Kleina, písničky Jaroslava Uhlíře i kreslené pasáže Adolfa Borna. Oblíbení herci se vracejí v téměř celé sestavě: Pavel Kříž, David Matásek, Josef Somr, Eva Jeníčková, Pavel Zedníček, Lukáš Vaculík a další, i nové tváře.

JAK BÁSNÍCI ČEKÁJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

PARTNEŘI

Generální partner

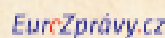
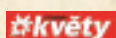
Hlavní partner

Partneři

Mediální partneři

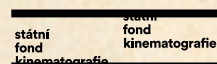
Distributor

Producenti

Podpora

JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK

- PRESSKIT -

JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK

PREMIÉRA	14. 4. 2016
ORIGINÁLNÍ NÁZEV	JAK BÁSNÍCI ČEKAJÍ NA ZÁZRAK
PRODUKCE	Česká republika
FORMÁT	2,35 : 1 (Cinemascope), Dolby Digital, 2D digital
ŽÁNŘ	komedie
ZVUK	5.1
STOPÁŽ	120 minut
PŘÍSTUPNOST	přístupno bez omezení
PRODUKCE	Bio Illusion, Miloslav Šmídmajer
REŽIE	Dušan Klein
SCÉNÁŘ	Ladislav Pecháček
KAMERA	Peter Beňa
DRAMATURGIE	Mária Dufková
ZVUK	Pavel Dvořák
STŘÍH	Libor Merta
HUDBA	Jaroslav Uhlíř, Ondřej Brzobohatý
VÝTVARNÍK	Adolf Born

HRAJÍ:

Pavel Kříž, David Matásek, Lukáš Vaculík, Tereza Brodská, Linda Rybová, Emily Laura Hassmannová, Filip Antonio, Josef Somr, Eva Jeníčková, Denisa Nesvačilová, Ludmila Molínová, Nela Boudová, Miroslav Táborský, Kateřina Táborská, Pavel Zedníček, Václav Svoboda, Tomáš Töpfer, František Ringo Čech, Markéta Hruběšová, Eva Holubová, Libuše Švormová, Jiří Lábus, Rudolf Hrušínský st., Josef Abrhám a další

INTERNET	www.bioscop.cz/_web/film/jak-basnici-cekaji-na-zazrak
FACEBOOK	www.facebook.com/Jakbasnicicekajinazazrak
TRAILER	www.youtube.com/watch?v=KcqirHFF21A

KONTAKTY:

Producent: Bio Illusion

production@bioillusion.com | tel.: +420 272 650 336

p.smidmajerova@bioillusion.com | tel.: +420 728 824 742

Distributor: Bioscop

Na Klikovce 7/367, 140 00, Praha 4 | tel.: +420 221 436 100

PR: Jana Šafářová

Jana.safarova@magicbox.cz | Tel.: +420 606 732 669